

skuelser kom til Orde paa den Maade, som man fra hvert enkelt Lands Side ansaa for tjenligt, for at man derefter, efter nogle Overveielse af Sagen, kunde prøve paa at gennemføre en fælles Foranstaltning. Derfor tog den danske Regjering Initiativet til denne Sags forberedende Overveielse, og efterat en saadan havde fundet Sted imellem Udsendinge fra de tre nordiske Riger, og disse vare komne til et foreløbig samstemmende Resultat, tog den danske Regjering, ikke i Betænkning, at opfordre den svenske Regjering til at træde i Underhandling om Afslutning af en Myntkonvention. Jeg har holdt mig forvissset om, at dersom de Mænd, der valgtes af Danmark paa den ene Side, og af Sverig-Norge paa den anden Side, afsluttede en saadan Konvention, og vare i Stand til at enes derom, vilde der ikke fra den danske Rigsdags Side møde nogen Banfælsighed ved at faae en saadan Konvention vedtagen. I denne Opfattelse er jeg ikke bleven skuffet; men det var ikke, og kunde ikke være den danske Regjerings, eller en dansk Ministers, Sag at overveie, hvilke Hindringer og Banfælsigheder der kunde møde i et af de Lande, som staa under H. S. Majestæt Kongen af Sverig og Norge. Naar den ærede Ordfører ligesom bebreidende fremhævede, at den danske Regjering, som Thinget i denne Sag har fulgt, havde taget feil med Hensyn til det norske Storthings Opfattelse af Sagen, da er det, som det ærede Thing let vil se, en Misforstaaelse. Det vilde være et Overgreb, og det vilde være aldeles unaturligt, om den danske Regjering under Sagens foregaaende Overveielse og Forberedelse vilde tage Hensyn til, hvorledes Forholdene vilde stille sig i den norske Representation; dette tilkom ikke den danske Regjering. Men ganske vist tilkom det og paalaa det den danske Regjering, at have en klar Opfattelse af, hvorvidt en Overenskomst, som blev afsluttet efter dens egen Opfordring, kunde vinde Tilslutning paa den danske Rigsdag; men i den Henseende har den danske Regjering ikke taget feil. Efterat Sagen havde været behandlet her, og efterat det andet Thing havde givet sit Samtykke til Konventionen den 18de December 1872, har Myntlovsforslaget efter min Anmodning til Formanden i det andet Thing, ikke været bragt til 3die Behandling her, fordi jeg helt vel vidste, at Sagens Udfald var tvivlsom i det norske Storthing, og fordi jeg maatte anse det for ønskeligt, at Lovforslaget ikke blev endeligt vedtaget her, før Myntkonventionsspørgsmalets Afgjørelse havde fundet Sted i det norske Storthing. Dette, naar noget længere ud, end det fra dansk eller svensk Standpunkt var ønskeligt. Vi have al Opfordring til ikke paa nogen Maade at kritiskere selve Forhandlingerne eller Beslutningen i Storthinget, men derimod er Sagens hele Gang en saa nødvendig Faktor, et saa nødvendigt Led i Thingenes Udvikling, at man er berettiget til at udtale sig derom.

Jeg siger, at det fra dansk eller svensk Standpunkt vilde have været ønskeligt, om Afgjørelsen kunde være kommen noget tidligere i Storthinget, saaledes at man noget tidligere kunde have overveiet, hvad der var at gøre, naar Storthinget negtede sit Samtykke til Konventionen. Jeg er kjender nemlig meget villig, at det er en Ulempe, at Sagen kommer til Behandling nu saaledes i de sidste Dage af Samlingen, og jeg kan ogsaa være enig med det ærede Medlem i, at det er en Ulempe, at Udvalgets Erklæring kun har foreligget siden iqaar; men at den ikke tidligere har kunnet foreligge, er en Følge af Sagens hele Gang, og jeg kan ikke andet end paastjønne, at Thinget har villet foretage Sagen allerede nu, naturligtvis forudsat, at den Hurtighed, hvormed den saaledes fremmes, ikke skader den. Vist er det, at den Omstændighed, at vi baade her i Rigsdagen og i den svenske Rigsdag ere saa nær ved Slutningen, har til Følge, at vi derved praktisk taget ere saa godt som indskrænkede til et Ja eller et Nei til det Forslag, der er gjort af den svenske Regjering. Jeg fremhæver væsentlig dette Tids-Hensyn, fordi det er mig ganske klart, at denne Tids-Uængsel hen mod Slutningen af Samlingen paa begge Steder over en afgjørende Indskydelse paa Maaden, hvorpaa Spørgsmaalet stilles, ellers vilde jeg ikke have fundet det nødvendigt at komme ind paa dette Tids-spørgsmaal. Altsaa, mine Herrer, Konventionen faldt i Storthinget i torsdags 8te Dage. Det var saa tvivlsomt, hvilken Afgjørelse Sagen vilde faae, og man var saa lidet tilbøjelig til at antille Betragtninger over det i, og for sig meget beklagelige Udfald, at det ærede Thing vil finde det forstaaeligt, at der ikke forinden havde fundet nogen Forhandling Sted, hverken i Ministeriet selv eller mellem den svenske og den danske Udenrigsminister om, hvad der under en saadan beklagelig Forudtæning vilde være at foretage; men inden 24 Timer efter at Beslutningen var falden i Norge, havde Kongen af Sverig og Norge i det svenske Statsraad fattet den Beslutning, at indbyde den danske Regjering til at forhandle om en Indskrænkning af Myntkonventionens Omraade til Sverig og Danmark, saaledes at Afgang holdtes aaben for Norge til at tiltræde samme. Lige saa lidet Betænklig- hedsom den danske Regjering havde ved at tage Initiativet til en Konventions Afslutning mellem de tre Riger, lige saa lidt vilde den danske Regjering have anset sig opfordret eller berettiget til at gøre den svensk-norske Regjering et saadant Forslag om en Indskrænkning af Myntkonventionens Omraade. Det ligger i Forholdets Natur, at et saadant Forslag kun kunde komme fra Kongen af Sverig og Norge, men paa den anden Side forekommer det mig ogsaa aldeles klart, at naar et saadant Forslag kommer fra Kongen af Sverig og Norge, ere to Ting givne. Den ene Ting er den, at vi kunne være forvissede om, at